Ei oikeutta maassa saa,
ken itse sit' ei hanki.
(Kaarlo Kramsu)

Alähärmän sankaripatsas.

SINIMUSTA

Lapuanhenkinen viikkojulkaisu

Päätoimittaja: Heikki Asunta

Lapua 26. 4. 1931. Hinta 3:— N:o 8.

Mitä kansanliikkeeltä odotetaan

Kansanliikkeen tehtävä on määritelty useimmiten vain kommunismin hävittämiseksi sekä sen toiminta-aika kestäväksi vain siihen asti, että vartiopalveluskin katsotaan kommunismin uudelleen esiintymiseksi tarpeettomaksi. Toistaiseksi ovat saaneet yleisessä tietoisuudessa vähemmän huomiota ne ajatukset, jotka tähtäävät eräissä tärkeissä kohdissa elämänjärjestyksemme uudistamiseen niinhyvin valtiollisella kuin yhteiskunnallisellakin alalla. Niin paljon kuin kansanliikkeen yhteydessä onkin tästä jälkimäisestä puhuttu ja kirjoitettu, on se toistaiseksi esiintynyt vain yksityisluontoisena ilmauksena vailla yleispätevämpää merkitystä. Eikä ole tahdottukaan tuoda esille kysymyksiä, jotka olivat omiansa hajoittamaan yhteistä rintamaa.

Jos on selvää, että nykyinen elämänmenomme ja järjestyksemme on syypää siihen, että kommunismi on voinut nostaa päänsä kansamme keskuudessa, on selvää, että tähän elämänjärjestykseen on ensikädessä saatava aikaan parannus. Huomattava osa kansastamme sen tietää ja tunnustaakin, mutta kellään ei ole valmista ohjelmaa, ei edes uskallusta tuoda esille ajatuksiaan tarpeeksi terävinä asiantilan koko laajuudessaan korjaamiseksi. Ja ne, jotka joko oman hyödyn tai muun seikan tähden pitävät nykyistä elämän-menoa lähinnä parhaana, ovat aina valveilla ahdistamassa niitä, jotka uskaltavat julkituoda nykyisten muottien ulkopuolella liikkuvia ajatuksiaan.

Mutta itse kansanliikkeessä sellaisenaan on kuitenkin ajatuksia ja periaatteita, jotka edelleenkehitettyinä toisivat mitä hedelmällisempiä herätteitä ja tuloksia kansamme tilan korjaamiseen. On paljon varsinkin vasemmistolaisten taholta hoilattu kansanliikkeessä vallitsevan eräänlaisen pakon, jonka alle se tahtoo kaikki alistaa. Ja tässä väitteessä on perää. Kansanliikkeessä on tehty selväksi raja luvallisen ja luvattoman välillä valtiollisessa ja yhteiskunnallisessa elämässä sekä löydetty se perusta, jolle pitäisi julkinen elämä rakentaa. Voimme sanoa tämän rajan kulkevan sitä viivaa myöten, jonka mukaan viime presidentinvaalissa valitsijamiehet viimeisessä äänestyksessä jakautuivat jyrkästi kahteen eri leiriin. Hävinnyt puoli edustaa kansanliikkeen kannalta sitä ajatusmaailmaa ja valtiollista katsomusta, jolla joko suuremmassa tai vähemmässä määrässä ei ole elämisen oikeutta siinä valtiollisessa käsityksessä, jonka suomalaiskansallinen henki on luova, ja joka puoli ehdottomimmin kantaa vastuun tilanteesta, johon olemme joutuneet. Tämä selvinnee jo siitä, että Neuvosto-Venäjän radioasemat ovat kommunistejamme kehoittaneet äänestämään viivan toisella puolella olleitten hävinneitten ehdokasta.

Kansanliikkeellä on ollut paljon vastenmielistä ja katkeraa sanottavaa myös osalle voittanutta joukkoa. Sekin omalla tavallaan vastaa siitä, mitä on tapahtunut ja mitä vielä voi tapahtua. Kommunismi on syntynyt ja imenyt voimansa kahdesta juuresta, toisesta, joka voidaan katsoa kiellettäväksi elämässämme, ja toisesta, joka ei ole ollut tarpeeksi voimakas vastustamaan sitä, joka kiellettyä pitäisi olla.

Mutta mitä pannaan tilalle? Sitä kysyvät kaikki. Toivoen katsotaan kansanliikkeeseen ja odotetaan siltä sitä sesam-sanaa, joka veisi meitä toivottuun elämäntilaan. Sitä ei vielä ole kuulunut eikä mikään merkki osoita sen pikaista kuulumistakaan.

Myönnetään yleisesti nyt olevan „muiluttamisten“ ja „täräysten“ ajan ohi ja vartiopalveluksen alkaneen, mutta tämän vartiopalveluksen täytyy olla samalla sisäistä syventymisen aikaa. Ei ainoastaan siihen nähden mikäli siihen aihetta antaa kommunismi sellaisenaan. Lisäksi tarvitaan syventymistä oman kansamme sieluun. Kieltämättä on kansanliikkeessä ilmennyt se yksipuolisuus, ettei ole tarpeeksi puolueettomasti omalta kohdalta arvosteltu porvarillisen, isänmaallisen kansamme heikkoutta eikä arvioitu, miten meidän omassa hengessämme on esteitä siihen mitä tulemaan pitää. Itseihannointi, vieläpä yliarviointi eivät ole olleet kovinkaan kaukana, samanaikuisesti on silmät omalta kohdalta suljettu kansallissyneiltä ja heikkouksilta.

On selvää, ettei auttamiseen tarvittavia keinoja löydetä tuskin kenenkään niitten kautta, joitten nimet tunnetuimpina mainitaan valtiollisessa elämässämme. Se, mitä meillä on, on joko heidän käsialaansa tai ovat he olleet niin paljon puhumassa ja tekemässä vuosien kuluessa, ettei tavallinen inhimillinen luonto voi omasta aikaansaannoksestaan hyljätä ja purkaa niin paljon kuin ehkä purettavaa olisi. Lisäksi tulee vielä

Innostusta

kansanliikkeen ajamiseen julkisenkin sanan avulla on edelleenkin runsaasti. Sitä todistavat lukuisat lehdellemme saapuneet pikku tervehdykset. Näytteekksi poimimme tähän niistä muutamia:

Savonlinnasta: Kiitän teitä siitä, että olette ryhtyneet julkaisemaan uutta lehteä. Sillä se on sielunruokaa, jota ainakin allekirjoittanut tarvitsee. — — M. V.

Kolhosta: Pyydän kiittää Sinimustan numeroista. Odotamme kaipauksella Sinimustan tuloa. — — O. K.

Turusta: Sinimustan toimittajat, älkää lannistuko vastustuksesta, rohkaistukaat. Tämä maa on meidän, sen on Jumala meille antanut. Tämän yhteisen isänmaan puolesta puhukaa, siinä teitä Korkeimman voima varjelee. Lapualaishenkisten puolesta — — K. S.

Kiimingistä: Olen kuulunut suojeluskuntaan v:sta 1917. Tiedän, kuinka kallis verihinta on pitänyt maksaa vapauden ja itsenäisyyden puolesta. Meidän lapualaisten on edelleenkin taisteltava ryssää ja pirua vastaan, maksoi mitä maksoi. — — Y. S.

Turusta: Pyydän saada lausua parhaimmat kiitokset Sinimustan numeroiden johdosta. Oikea asia ja hyvä sisältö. Jumala siunatkoon työnne. Intomielisenä ja ankarana aktivistina pyydän päästä Sinimustan avustajaksi. Tulkoon Sinimustasta lapualaisten tienviitta. — — K. H.

Kullaalta: On ihana asia, että Sinimusta on lähtenyt liikkeelle ylläpitämään Lapuan henkeä senjälkeen, kun Aktivistin ei enään sallittu suorittaa tehtäväänsä. Älkää lannistuko. Täälläkin ollaan sitkeästi mukana saman hengen innoittamina. — — J. V. M.

Urjalasta: Kun Aktivisti lakkasi ilmestymästä ja yhtä hyvä Sinimusta on saapunut tuomaan terveisensä Pohjanmaan lakeuksilta, niin pyydän tervehtiä teitä. Jatkakaa murtumatta, sillä kerran vielä on puolueeton historioitsija antava tuomionsa niille, joille tuomio tulee. Käsi nyrkkiin puristettuna täytyy kuulla ja lukea, kuinka laki on tuominnut linnaan kelpo miehiämme, jotka henkeään säästämättä ovat jo 1918 häätäneet ryssät täältä pois ja jotka nyt juuritettaessa samoja ryssänkätyreitä saavat palkakseen istua linnassa. Oi aikoja, oi tapoja! Kuinka kauan vielä kestäneekään ennenkuin Suomen kansan silmät aukeavat. — — L. J. N.

Oulusta: ~~Vaatimaton~~ tervehdykseni Sinimustalle ja samalla vilpitön onnentoivotukseni alkaneelle työtaipaleellenne! Olkoon työnne vastuksista piittaamaton, sitkeä ja tulosrikas. Kun lehtemme Aktivisti sai virkavaltamme häikäilemättömyyden ansiosta kuoliniskun (toistaiseksi), on mieleni ollut hieman „harmilla ja ikävällä ravittu“, ja kun sitten vielä on saanut nähdä, kuinka vastustajamme iloitsevat näennäisestä tappiostamme — on väkistenkin luiskahtanut „suomalainen ärräpää“ ja vähän muutakin. Mutta kun vasta koteuduin pitemmältä matkaltani ja sain Sinimustan luettavakseni niin tunsin taas parempia tunteita mielessäni, eekä voi loppujen lopuksi muuta kuin yhtyä meidän kaikkien toivomukseen, että menestys ja onni olkoon myötämielinen meille asiamme voittoon viemiseksi. Ja asiammehan on saatava voittoon Isänmaamme tähden. Kohotan eläköönhuudon Isänmaalle ja Lapuan Liikkeelle! — — J. W. L.

Muolaasta: Tilauslista täytyy palauttaa näin vähäisenä. Asun ryssäläisen kylän ja punasen kylän keskellä. Nämähän toivottavat lapualaiset tuliseen pätsiin. Jos olisin mies, niin olisin jo muiluttanut muutamia rajan taakse. Eihän tästä pitkä matka ole. Asiamiespalkkioni käytän Lapuan Liikkeen hyväksi siten, että tilaan eräälle vähävaraiselle työmiehelle Sinimustan — paikkakunnalla ainoa mies, joka on uskaltanut liittyä suojeluskuntaan. Parhaat terveiseni täältä Sinimustalle! — — E. S.

Riihimäeltä: Kiitän suuresti Sinimustan numeroista Ne ovat olleet kuin virkistäviä Pohjolan tuulahduksia täällä punahohteisessa erämaassa. Auttavat pysymään lujina. siinä, minkä pitää oikeana asiana — Vapaa Isänmaa niinkauan kuin maa seisoo — tai ei mitään! — — N. T.

---

iän mukana vahvistuva joustavuuden puute, ja suoranainen halu päästä lepoon ilman suurempia menetyksiä elämästään. Tämän suoranaisesti edessämme kangastavan uuden tajuaminen on osoittautunut useimmille niistä, jotka ovat saaneet miehuusvuotensa valtiollisen kasvatuksen viimeisen 30 vuoden aikana, siksi vaikeaksi ja yli voimien käyväksi, silloinkin, kun eivät tahdo esiintyä minkään määrätyn puolueen käskyläisinäkään, ettei parhaimmallakaan tahdolla pääse selville heidän ajattelutapansa perusteista, kun se lähenee kansanliikettä kokonaisuudessaan. Tästä saa erinomaista havainto-opetusta seuraamalla valtiollisten päivälehtiemme jokapäiväisiä ammattikirjoittajia.

Kansallishenkemme on herätetty kansanliikkeen kautta. Se on käynyt käsiksi kommunismiin ensiksi. Mutta jos se rajoittuu vain siihen, ei se saa mitään pysyväistä olotilaa syntymään. Italian Mussolini tajusi tehtävänsä ja velvoituksensa muinaisen roomalaishengen herättyä hänen johtamassaan liikkeessä. Hän tajusi, miten siellä oli tämän hengen mukaan luotava ja toimittava. Hänellä oli annettavanaan kansalleen ei vain joitakin tekoja, vaan uusi elämä ja elämäntapa, joka perusteiltaan on tarkoin määrätty ulottuen kaikille niille aloille, joissa hänen kansansa elämä liikkuu. Hän on luomassa tälle hengelle vastaavat muodotkin.

Tämän tapaista tekijää me tarvitsemme. Henkilöä, jolla on kyky ja voimat hallussaan toteuttaa kansamme hengen vaatimukset. L.L:ään liittynyt väki muodostaa välttämättömän kansamme ydinjoukon, jonka avulla voidaan luoda uutta ja rakentaa, ei vain parsia, johon nyt ollaan valmiitakin. Jos kansanliike on tarpeeksi voimakas, niin kansamme voi synnyttää henkeänsä vastaavan, yli muitten nousevan voimakkaan persoonallisuuden, johtajan, ja me voimme löytää tiet uuteen ja parempaan aikaan.

V. V—o.

Mitä olemme tehneet Inkerin auttamiseksi?

Kun tsaari Pietari I v. 1700 barbaarilaumoineen hyökkäsi ryöstäen ja hävittäen Inkeriin, täytyi tuon veljesheimomme omin voimin, ilman mitään apua, ottaa tuo hyökkäys vastaan. Ei Suomikaan voinut silloin apuaan antaa, sillä Kaarle XII oli meiltä ottanut sotakuntoiset miehet hänelle tärkeämpiin sotiin.

Edeltä päin oli jo selvää, miten Inkerille kävi. Maa valloitettiin, hävitettiin ja annettiin asukkaineen feodaaliryssien mielivallan alle. Kun ryssä jatkoi hyökkäystään Suomeen, niin mitä tekivät ne Inkerin miehet, jotka eivät olleet vielä alistuneet ryssän vallan alle? He jatkoivat taisteluaan Suomessa meidän isänmaamme puolesta. Muistammehan tietysti nuo historiasta ja romaaneista hyvin tunnetut »kivekkäät», ryssien kauhun.

Nyt on taas Inkeri hädässä. Petojakin raaemmat bolsheviikkiryssät ovat hyökänneet Pietarin kuvernementissa asuvien suomalaisten kimppuun ja taloussuunnitelmiaan toteuttaessaan häätäneet yksin naiset, vanhukset ja lapsetkin konnuiltaan, riistäen heidän omaisuutensa ja kuljettaen heidät pohjois-Venäjälle pakkotöihin orjuuttakin kamalampaan olotilaan. Onko meillä suomalaisilla tällä hetkellä mitään velvollisuuksia raiskattua Inkeriä kohtaan? Voimmeko tukkia korvamme noilta kodittomien hätähuudoilta? Muistakaamme, että he ovat ihmisiä, jotka ovat joutuneet perivihollisemme ryssän sorrettaviksi! Muistakaamme, että he ovat suomalaisia! On suorastaan ennenkuulumatonta, että me ja meidän hallituksemme näin äärimmäisen välinpitämättömästi suhtautuu siihen, että osaa meistä noin sorretaan ja rääkätään, mistä sanomalehdissä päivä päivältä saamme lukea toistaan kaameampia kuvauksia. Yksityinen henkilö ei tässä paljoa mahda, mutta kun hallituksemmekin on välinpitämätön Inkerin hädälle, niin se on jo käsittämätöntä, varsinkin kun tässä tapahtuu ryssän puolelta röyhkeä rauhansopimuksen rikkominen, joka suinkaan ei voi olla »erehdys», niinkuin tähänastiset m.m. rajarauhan loukkaamiset. Tällainen toiminta ryssän puolelta ei kylläkään ole mitään odottamatonta, sillä onhan ryssä vanhastaan tunnettu sanansa syöjänä. »Ajan Sanan» tiedusteluun on hallitus kyllä ilmoittanut »kiinnittäneensä huomionsa asiaan», mutta mitä se auttaa, ellei muuta tapahdu. Jo omassa maassammekin ryssä valloittaa alaa kommunismin muodossa meikäläisten kätyriensä suosiollisella avustuksella, joten emme voi enää nukkua vanhurskaan unta. Ei! Tässä tarvitaan toimintaa jokaiselta, joka kynnelle kykenee, ja nopeaa toimintaa. Siis suomalaiset! Herätkää näkemään ryssä oikeassa karvassaan! Avatkaa silmänne ympärillänne väijyvälle vaaralle! Kuulkaa Inkerin sorrettujen suomalaisten hätähuudot ja auttakaa heitä!

H. Ahlfors.

Miehelle

(Omistettu Vihtori Kosolalle.)

Sinä tallaat tannerta taattojen,
sinä katselet isäin maata.
Sinä uskot mahtihin miehien,
ei uskos horjua saata.

Sinä mittailet silmilläs suuria soita,
näät voimaa uhkuvan lakeuden.
Sinä katselet jokien uomia noita,
ja valtamahtia tulvien.

Sinä taatoltas syntymälahjan sait:
sulosointuisen suomenkielen,
omantunnon jäävämättömät lait,
ja rohkean Suomi-mielen.

Sinä uskot pyhään ja oikeaan,
on heimos henkeä sulla.
Sinä tiedät: Maatasi uhataan
ja tahdot tueksi tulla.

Kun kerran ostettu vapaaks' maa
on lunnailla kallehilla,
ei saasta saa sitä hukuttaa,
oot, vartija, valvehilla.

Sana kallis sulle on vapaus.
Pyhä tuli on kotiliesi.
Sua seuraa kansasi rakkaus,
jalo, siunattu Suomen miesi.

Helli Poropudas.
(sinimusta)

Isänmaallinen kansanliike ja sosialidemokraatit

Raskas on se edesvastuun taakka, mikä lepää meikäläisen sosialidemokraattisen puolueen hartioilla. Sen syytä on, että puolue-elämä on parjauksen ja valheen myrkyttämä ja että maan itsenäisyys vain suurin uhrauksin saavutettiin ja vain vaivoin on voitu ja voidaan edelleen säilyttää.

Olkoonkin, että puoluetaistelujen kärjistyneisyys osaltaan sai alkunsa routavuosien jyrkissä vastakodissa, sosialidemokraattinen puolue se Valppaan ja hänen kumppaniensa johdolla lopullisesti otti pääaseekseen muita kansan!uokkia vastaan suunnatun, valheeseen ja kateuteen perustuvan vihan kylvämisen Suomen työväestön keskuuteen. Tähän, sekä isänmaallisen ajattelutavan ja uskonnollisen vakaumuksen rienaamiseen se perusti koko sisäpolittisen toimintansa ja onnistui siinä, osittain työväestömme silloisen alhaisen kehitystason, osittain sokean porvarillisen idealismin ja helposti pettävän vapaamielisyyden tukemana, niin hyvin, että maan asiain johto ennen vapaussotaa joutui välittömästi sen käsiin.

Silloin sosialidemokraattisen puolueen johto katsoi ajan tulleen toimeenpanna marxilaisen ohjelmansa sisältämä yhteiskunnallinen vallankumous. Koetettuaan loppuun asti pettää porvarillisia itsenäisyysmiehiä vakuutuksilla myötätuntoisesta suhtautumisestaan maan itsenäisyyspyrkimyksiin, sosialidemokraattien johto nosti kapinalipun ja venäläisen sotaväen aseistamana ja avulla alkoi petettyine joukkoineen kansalaissodan siitä huolimatta, että se hyvin tiesi yhteiskunnallista kumousta seuraavan maan itsenäisyyden ja kansan vapauden menetyksen. Ja huomattakoon, ettei tämän työväestöä edustavan puolueen johdossa ollut ainoatakaan miestä, joka olisi miehekkäästi noussut kapinahankkeita vastustamaan, vaan ainoastaan muutamia pelkureja, jotka epäillen kapinan lopullista onnistumista asettuivat kapinaan nähden turvalliseen päältäkatsojan asemaan.

Silloinen rappeutunut venäläinen sotaväki ryhtyi kapinaan hyvin vastahakoisesti. Ilman sosialidemokraatteja taistelua ei olisi syntynyt. Ne ihmishenkien uhraukset ja ne äärettömät taloudelliset vauriot, jotka kapinan kukistaminen vaati, painavat yksinomaan sosialidemokraattien omiatuntoja. Mutta turhaan on odotettu siltä taholta pienintäkään katumuksen osoitusta. Päinvastoin on kapina-ajan punaista pyöveliä melkeinpä ihannoitu ja valmistettu maata sen uudelle esiintymiselle.

Tosin on itsenäisyyden aikana tapahtuneen kumouksellisen kiihoitustyön suorittaminen ollut uskottu etupäässä bolshevikien johtamille kommunisteille. Mutta sosialidemokraatit ovat auttaneet tätä työtä suojelemalla kommunisteja ja koettamalla ehkäistä voimatoimenpiteitä näitä vastaan. Kommunistien suojeleminen on voinut tapahtua sitä helpommin, kun sosialidemokraatit melkein heti kapinan kukistettua saivat, ihme kyllä, taas sellaisen vaikutusvallan maan asioiden johdossa, että itsenäisyysajan toimenpiteissä ja lainsäädännössä voidaan selvästi nähdä heidän sormiensa jäljet. Tämä on ollut mahdollista isänmaallisen kansanosan hajanaisuuden ja eräiden siihen kuuluvien ryhmäkuntain herkkäuskoisuuden ja sokeuden takia. Vaikka sosialidemokraatit kerta toisensa jälkeen ovat hyväksyneet marxilaisen ohjelmansa kumousvaatimukset ja peittelemättä selittäneet kumouksen valmistustyössä voivansa väliaikaisesti käyttää hyväkseen myös porvarillisia ryhmäkuntia, niin nämä viimeksimainitut eivät ole tahtoneet katsoa totuutta silmiin, vaan ovat lainautuneet sosialidemokraattien juhdiksi, lentäneet kuin kärpäset tuleen, seurauksista välittämättä. Ja surkeat nämä seuraukset, kuten tunnettua, ovat todella olleet.

Maan itsenäisyyden pelastamiseksi isänmaallisen kansan vielä kerran täytyi nousta. Kansanliike sai poistetuksi pahimman, uhkaavimman vaaran, mutta alusta alkaen se tapasi taas vastassaan, kuten v. 1918, sosialidemokraattisen puolueen, joka vähitellen sai houkutelluksi puolelleen sen osan isänmaallisesta kansasta, joka aina on tahtonut siltä taholta petetyksi tulla. Sosialistien on täten onnistunut muodostaa kansanliikettä vastaan vasemmistolainen taistelurintama, jonka johto kuuluu heille. Yhdistävänä siteenä tällä liittoutumalla on kansanliikkeen nujertaminen, vaikkapa tarkoitusperät lienevätkin erilaiset. Tuloksia liittoutumisesta on jo nähtävänä.

Maa on jälleen mitä vaarallisimmassa asemassa Tarkoituksellisesti sosialistit ovat kumousta valmistellessaan, mutta edistyksen ja ajanmukaisten uudistusten nimissä saattaneet maan taloudelliset asiat sekasortoiseen rappiotilaan. Tarkoituksellisesti he myöskin ovat koettaneet heikentää maan puolustuskuntoisuutta ja kansan puolustustahtoa, vaikka bolshevikien valtaustarkoitus on selvä ja heidän aktiivinen toimintansa ehkä piankin odotettavissa, Nyt, kuten aina ennenkin, sosialidemokraatit toimivat vallankumouksen etujoukkoina, vaikka heidän toimintansa toistaiseksi on olojen pakosta täytynyt supistautua isänmaallisten rivien hajoittamiseen ja taloudellisen sekasorron ylläpitämiseen.

Isänmallisen kansanliikkeen vaarallisimmat kotimaiset vastustajat ovat jälleen sosialidemokraatit. Taistelun kärki on heitä vastaan suunnattava. Suomen työväestö on vapautettava kumousintoilijain kynsistä.

V. V — s.

Puhu en suullani omalla, haastan suulla suuremmalla

Aika, ihmiset ja ajatukset ovat kolmessa vuosikymmenessä niin tolkuttomasti muuttuneet, että harva miehuudenkaan ikään päässyt partasuu — piimäparroista puhumattakaan — enää jaksaa ollenkaan käsittää, mitä tässä maassa vuosisadan alussa kirjoitettiin ja mitä sallittiin kirjoittaa — vaikka oikeusministeri istui Pietarissa keisarillisten pistimien suojassa, ja tuhannet kasakat pitivät piiskoineen täällä tunnettua komentoaan. Jotkut näytteet sen ajan kirjoituksista tarjonnevat nykyajan lukijalle lähtökohtia terveellisiin vertailuihin.

Niinpä prof. Th. Homén, joka oli silloisten aktivistien toimekkaimpia tietomiehiä, lausui „helmikuun manifestin“ 3-vuotispäivänä laatimassaan 23 kirjansivua täyttävässä kirjoituksessa „Taipuako vai tehdä vastarintaa?“ m.m. seuraavaa:

„Kun puhutaan vastustamisen tuottamista vaaroista, nimittäin että se mahdollisesti on ärsyttävä tai saattava hyökkääjiämme riistämään meiltä vieläkin useampia oikeuksia, niin saattaa siinä joskus olla joku määrä totta, — emme sitä kiellä, — mutta monta kertaa suurempi totuus on se, että heidän etenemisensä tapahtuu nopeammin ja varmemmin, ellei vähinkään vastarinta sitä ehkäise, ja luonnollisesti vieläkin helpommin, jos, niinkuin senaatti on tehnyt, suoraan tasoittaa heille tien“.

Kun „senaatin“ sijaan kirjoitetaan joku suomalaisempi nimisana, niin lausunto menee varmaan täydestä vieläkin.

„— — — Mitä hyötyä meillä on lujista laitoksistamme, jos ne vain estävät meitä puolustuksessamme? Ei mitään, suorastaan ei mitään, pelkkää vahinkoa. Ja kuitenkin niiden pitäisi olla ja ovatkin parhain tukemme, jos meillä itsellämme vaan on voimaa yksimielisesti puolustaa sekä niitä että itseämme. Sillä on kyllä totta, että parhaimmillakaan laeilla ja laitoksilla ei ole mitään merkitystä, jos ihmiset itse ovat heikkoja ja turmeltuneita. Ja sellaisia me juuri olemme. Mutta siinä tapauksessa ei ole paljoa apua siitä, että muutetaan tai oikeammin puhutaan jonkun lakimme vanhettuneen kohdan muuttamisesta, jos itse olemme parannuksen tarpeessa. Ja suuri heikkoutemme on se, että itse olemme, niin huonoja, nimittäin niin helposti eksytettyjä, pikkumaisia ja itsekkäitä, aikoja sitten takertuneita riitaan, jossa suurilla sanoilla, jotka eivät mitään maksa, ja parlamenttaarisilla keppihevosilla, jotka maksavat vielä vähemmän, on taistelu vallasta vastakkaisen puolueen kanssa. Uhrautuvainen työ on valtiollisissa piireissämme jo kauan sitten unohdettu, ja tämä turmelus on tunkeutunut yhä syvemmälle, jopa nuorisoon saakka, samoin kuin puoluepoliittiset ja nykyjään diplomaattiset korulauseet, jotka ovat persoonalliselle itsesäilytykselle ja menestymiselle niin mukavia. Jos todellakin tahdomme jotain tehdä maamme ja kansamme eteen, täytyy meidän olla valmiit uhrauksiin. Se, joka antaa myöten estääkseen muka yleistä laitosta vaaraan joutumasta, hänellä on usein vain itsensä pelastaminen mielessä.

— — —

Täytyy olla kovasti kietoutunut mahdollisimman lyhytnäköiseen varovaisuusoppiin, joka tahtoo hyötyä jokaisesta kaupasta, milloinkaan antamatta todellista arvotavaraa sijaan. Ei tosiaan maksa paljon, ainoastaan moniaita leimamerkkejä, laatia adresseja ja vastalauseita, ja onhan todellakin erinomainen kauppa,jos maan tulevaisuus sillä pelastetaan. Mutta ahneus pettää viisauden. Saamme pian kokea, että isänmaa, jos se kallistaa korvansa tälle kevytmielisesti mukavalle politiikalle, myypi sen, mikä on tärkeämpi, itse sielunsa ja sijaan saapi vastustajan halveksumisen ja sen armoleivän, minkä tämä suvaitsee sille lahjoittaa.

— — —

Ennenkin on historiassamme koetettu sekä uhkauksilla että houkutuksilla viekoitella Suomen kansaa luopumaan oikeutensa puolustamisesta. Samaa virttä kuin nyt, nimittäin että pitäisi lakata toivottomasta puolustuksesta ja alistua, veisattiin lakkaamatta suomalaisille sotamiehille 1808 vuoden sodan aikana. Mutta nämä miehet eivät sitä ottaneet korviinsa. He tekivät velvollisuutensa uskollisina kuolemaan saakka, he puolustivat oikeuttaan, halpa sotamies yhtä hyvin kuin Wibelius ja Calonius, iloisin mielin kärsien kaikki, „kylmää, nälkää, haavojaan“.

Nämä sankarit pelastivat meille isänmaamme. Olisimmeko me, heidän jälkeläisensä, niin veltostuneita, ettei meillä enää olisi mitään voimaa taistella ja kärsiä oikeuden puolesta, minkä he meille hankkivat. Oikeuden periaate on se pyhä lippu, jota emme koskaan saa pettää ja jonka ympärille kaikkien täytyy kokoontua. Se ei siedä tinkimistä, ei kaupittelemista, ei petosta. Se vaatii meitä kulkemaan velvollisuuden suoraa tietä, ja se jos mikään vie voittoon. Oikeuden periaate on se, mikä meidät on pelastava. Noudattakaamme sitä uskollisesti!“

— — —

Kirjoituksen otsikkotunnuksena eli mottona olivat kuuluisan ranskalaisen kirjailijan, Napoleonin vihaaman paronitar de Staëlin sanat:

„Kansat älkööt milloinkaan alistuko kohtaloon taikka siihen, mikä näyttää vastustamattomalta, itsehän ne ovat kohtalonsa luojat; yksi tahto lisää vaakaan ja pelastus on saavutettu“.

Th. H:n aikalainen.

Talouspoliittista rajankäyntiä

Vuosi 1930 tulee sivistyneen maailman historiassa merkittäväksi kohtalokkaana käännekohtana. Tuo huono vuosi ei päättyessäänkään antanut lupauksia tilanteen paranemisesta, vaikkakin amerikkalaiset asiantuntijat, esim. Ayres ja Babbit, olivat ennustaneet päinvastaista. Kuluvan vuoden alkukuukaudet on leimannut mitä suurin epävarmuus, niinkuin käy ilmi m.m. saksalaisista ja amerikkalaisista tiedonannoista.

Vuoden 1918 jälkeen emme ole kokeneet niin raskasta vuotta kuin viime vuosi oli. Mutta vuodet 1918 ja 1931 ovatkin saman ketjun renkaita: nykyinen talouspula juontaa juurensa maailmansodasta ja sen jälkiselvittelyssä käytetyistä metodeista. Maailmassa on nykyisin noin 18 milj. työtöntä, joista enemmän kuin puolet kolmessa suurteollisuusmaassa, Saksassa, Englannissa ja Yhdysvalloissa. Saksalaiset ammattimiehet ovat sitä mieltä, että maailmanpula on lähtöisin suoranaisesti Amerikasta saaden alkunsa tunnettuna pörssiromahduksen päivänä, lokakuun 28:na 1929. Tässä onkin seikka, jota ei näihin asti yleensä ole otettu tarpeeksi huomioon: koko maailman riippuvaisuus Amerikan konjunktuureista. Ymmärtääksemme maailmanpulaa täytyy meidän ymmärtää olosuhteiden kehitystä Amerikassa. Yhdysvalloissa luultiin — ja sikäläiset ammattipoliitikot luulevat yhä — voitavan rakentaa eristäytymispolitiikan varaan tarvitsematta lainkaan piitata muun maailman kohtaloista. Tämä oli, kuten Saksan lehdissä nimenomaan on mainittu, mitä kohtalokkain erehdys. 50 vuoden aikana, sanoo tri G. Stolper, Amerikka on häikäilemättömästi hyväkseenkäyttänyt Euroopanmaitten kriisikausia: sota-aikana se on toiminut tavaranhankkijana Euroopan hävittämistyössä, sodan jälkeen samassa tehtävässä sen jälleenrakentamiseksi. Se oli ainoa suurvalta, joka maailmansodan aikana säilytti talouskoneistonsa eheänä, mutta joka senlisäksi kykeni kohottamaan kansansa elintason niin korkealle, että se ylitti kaikki siihenastiset kokemukset, jopa siinä määrin, että tämä prosessi pinnallisesti huomioiden näytti kerrassaan ihmeelliseltä. Tuotannon kera kasvoi Yhdysvaltain ostokyky, ja tämä, kuten noussut elintasokin, ratkaisi hintatason, pääomansijoituksen ja tuotantomahdollisuudet yli koko maailman. Juuri kasvava amerikkalainen kulutus, ei eurooppalainen, nosti raaka-aineitten hinnat maailmanmarkkinoilla johtaen raaka-aineita tuottavat maat laajentamaan tuotantonsa (suurimmalta osalta amerikkalaisen pääoman avulla). Nimenomaan amerikkalaisten suunnattomasti nousseen elintason ansiosta — joko välillisesti tai välittömästi — sai Eurooppa ja muutkin maat käyttökapitaalinsa. Amerikan konjunktuurit kukoistivat niinkauan kuin tuotanto ja tavaranvaihto olivat noususuunnassa, koska uudet voitot taas houkuttelivat jatkuvaan tuotantolaajennukseen. Mutta siinäkin on rajansa. Mittapuuna siitä, miten pitkälle tämä taloudellinen kehitys käy päinsä, on korkokanta. Amerikankin konjunktuurit päätyivät lopulta rahapulaan: Wall Streetiltä alkoi raha kadota, ja diskontto nousi jatkuvasti. Tämä on tyypillinen konjunktuurimuutokseen johtava ilmiö: kun voitot loppuvat tai vaihtuvat tappioiksi, täytyy tuotantoa supistaa, ja se taas merkitsee työttömyyttä ja palkkojen alentamista samoinkuin pääomanpuute merkitsee hintojenlaskua. Romahdus on Amerikassa tällä kertaa erikoisen suuri, koska aikaisemmin oli uusi luottotekniikka (installment selling) nostanut hintatason keinotekoisesti tavattoman korkealle. Sikäli on Amerikan talouspula täysin normaali talousteoriain kannalta katsottuna.

Mutta onko sitten koko maailmanpula täysin normaali, s.o. onko se kapitalistisen ajan tavallinen „normaali“ ilmiö? Olemmeko tässä tekemisissä ajoittaisen pulan kanssa, joka antaa toiveita jälleenpalaamisesta entiseen olotilaan, vai onko tämä pula kokonaan erillinen viimeisten vuosikymmenien pulakokemuksista. Toisin sanoen: onko kysymys jostain tavallisesta nuhasta vaiko vaikeasta sairaudesta, kuten tulirokko tai tuberkuloosi? Lukuisissa kirjoituksissa nähdään asiaa nykyisin kosketeltavan pääsemättä kuitenkaan tyydyttävään ratkaisuun. Luulemme, että saamme ratkaisun kysymykseen ainoastaan perehtymällä perinpohjaisesti talouselämän kuvakäyriin. Jos muutamien kuukausien jälkeen voimme todeta hintakäyrien nousu- tai laskupyrkimyksen, silloin voimme väittää, että tämä pula, kuten pulat vv. 1921 ja 1924, on tosiasiallisesti voitettu ja että maailmantalous on lähtenyt kulkemaan jälleen tavalliseen uomaansa. Miten mielenkiintoista olisikin havainnollistaa hintatason kehitystä yksityiskohtaisilla käyrillä, täytyy meidän se tässä yhteydessä tilan puutteessa jättää. —

Kun teemme vertailuja aikaisempiin talouspuliin, ei kuva nykyisestä ole niinkään huono. Tämä kriisikausi on jo kestänyt niin pitkälle, että muutoksen täytyy pian tapahtua, jos otamme mittapuuksi aikaisempien kriisien pituudet.

KTUURIT

Sinimustalle kirjoittanut Alexander Hausch

Niinpä „New York Evening Post“-nimisen lehden talouspoliittisen osaston johtaja P. Willard Garrett luokittelee näitten perusteella kriisit määrättyihin pituudeltaan vaihteleviin luokkiin. Hänen havaintojensa mukaan kestivät kriisit seuraavasti:

V. 1893 noin 17 kuukautta
„ 1903 „ 23 „
„ 1907 „ 13 „
„ 1913 „ 23 „
„ 1921 „ 20 „
„ 1924 „ 14 „
V:sta 1929—näihin asti noin 20 kuukautta.

Keskimäärin otettuna ovat pulat siis kestäneet 16—17 kuukautta. Tästä hän päättelee — vertailun nojalla — että nykyinen talouspula on sinänsä jo päättynyt. Ei ole kuitenkaan sanottu, että aina pitäisi paikkansa olettamus, että pulakaudet ehdottomasti kulkevat entisten normien mukaan. Niinpä saattaa hyvinkin olla mahdollista, että nyt olemme poikkeuksellisessa tilanteessa, niin että pulakauden pituus on „ylinormaali“. Miksikä pitäisikään joka kriisikauden seurata aikaisempien muotoja? Eihän ole sanottu, että sen syyt olisivat samat kuin entisten, ja niinmuodoin eivät myöskään sen vaikutukset. Tämän mekin otimme huomioon asettaessamme kirjoituksemme alussa kysymyksen: nuhako vai tuberkuloosi?

Suuren maailman tapahtumat koskevat myöskin meidän maatamme kaikkine raskaine seurauksineen. Tällä hetkellä huutaa maaseudun tuvista hätä kohti taivaita: työtä, työtä, myyntimahdollisuuksia, rahaa! Lumisten metsien ääretön hiljaisuus ei vastaa. Lehdistä luemme ankaran totuuden: kuluvana vuonna on puutavaraa myyty vain 120,000 std., kun viime vuoden vastaavana aikana oli luku 420,000 std. ja v. 1929 vastaavana aikana 600,000 std. Tämä tietää, että edessämme on huutava työttömyys, nälkä, hätä, yleinen tyytymättömyys. Osamme ei suinkaan ole kadehdittava.

Itämeren eteläpuolella kiehuu noidankattila edelleenkin. Uuvutettu, teollisesti kärsivä Saksa on syösty valtaviin puolueriitoihin, joista meillä ei ole aavistustakaan. Näissä taisteluissa kaikuu ylinnä sana „sosialismi“ niin oikealta kuin vasemmalta. Niin pitkälle on tultu suuressa teollisuusmaassa, joka on nääntymäisillään muutenkin taistelussaan tätä hävittävää talouspulaa vastaan. Työttömiä on siellä jo noin 5 miljoonaa, siis paljon enemmän kuin koko meidän asukaslukumme. Suuriäänisesti kyllä huudetaan: „taisteluun marxismia vastaan“, mutta yhä suuremmat joukot kerää puolelleen sosialismi tai kansallissosialismi, jotka päivä päivältä vievät häviöön valtakunnan finansseja.

Itä-Euroopassa, alkaen meiltä, laajenee maatalouspula kautta Eestin, Liettuan, Latvian, Puolan, Tshekkoslovakian, Unkarin, Rumanian, Jugoslavian ja Balkanin. Näissä maissa ilmenee maatalouspula eri muodoissa riippuen maan asemasta, maanviljelystavoista ja kansan kulutuskyvystä. Kaikki katseet näissä teollisuus- ja maanviljelysmaissa kohdistuvat vaistomaisesti Amerikkaan. Mutta edellä jo kuvasimme, miten epävarmaksi romahdus on tilanteen siellä vienyt. Tästä „ekonomian navasta“ emme tällä hetkellä voi odottaa liikoja.

Kaiken tämän äärettömän suuren taloudellisen hädän takana väijyy Moskova — maailmantalouden negatiivinen napa. Nojaten 5-vuotissuunnitelmaansa, jota kai pian seuraa 15-vuotissuunnitelma, se rikollisessa hävityshalussaan pitää lähimpänä päämääränään, käyttäen loppuun Venäjän kansan viimeiset voimat, saattaa naapurimaansa taloudellisen ja poliittisen sekasorron valtaan ja sitä tietä tunkea länteen imperialisminsa, joka vaarallisuudessaan ja salakavaluudessaan loistavasti voittaa tsaristisen imperialismin.

Moskova on ottanut periäkseen tsaristisen politiikan ennen niinkutsutun „historiallisen päämaalin“ ja luonut sen uudestaan proletaariseen, kansainväliseen henkeen. Se on tehnyt Venäjän laajentamiskysymyksestä työväenluokan päämääriin perustuvan maailmankysymyksen. 5-vuotissuunnitelmallaan se tahtoo kaivaa pois pohjan länsimaiselta talousjärjestelmältä ja mitä suurimmalla intensiivisyydellä se valmistaa hyökkäystä kaupallisesti, teollisesti, idealogisesti ja poliittisesti sekä — ennenkaikkea — sotilaallisesti.

Niin. Toisella puolen on meillä pulakausi, toisella — vihollinen. Omassa keskuudessamme hajaannusta, taisteluja, työttömyyttä ja hätää. Ja samaa saa sanoa joka ainoa maa. Mutta kuitenkin: luonto ei tunne mitään tilannetta, josta ei olisi ulospääsyä. Tälläkin kriisillä täytyy olla ratkaisunsa, kuten on ollut kaikilla muillakin.

Taloudellisella alalla on jo etsitty sellaista ulospääsyä: hintojen laskut, rationalisointi, kulutuksen lisääminen. Mikä on ratkaisu historian poliittisella alueella? Uskomme, että se on vain itsenäisen talonpoikaisluokan

Martti I. Raitio †

Sunnuntaina t.k. 19 p:nä kuoli kotonaan Jyväskylässä pitkällisen taudin murtamana K. J. Gummerus O/Y:n kirjallinen johtaja, päätoimittaja Martti I. Raitio 46 vuoden ikäisenä.

Martti Raition elämäntyö liittyi läheisesti kirjallisuuteen ja taiteeseen. Syntyneenä taiteellisesti erittäin lahjakkaassa kodissa ja omaten suuren rakkauden kaikkia taidemaailman ilmiöitä kohtaan antautui hän opintonsa päätettyään kustannustoiminnan palvelukseen, aluksi Werner Söderström Osakeyhtiössä Porvoossa sekä myöhemmin Kustannus Oy. Ahjon johtajana. Siirryttyään Jyväskylään K. J. Gummerus Oy:n kirjalliseksi johtajaksi ryhtyi hän tarmokkaasti uudistamaan johtamaansa kustannusliikettä nostaen sen pian täydellisesti ajanmukaiselle tasolle. Varsinaisen työnsä ohella toimi Martti Raitio sanomalehtimiehenä, viimeksi „Sisä-Suomen“ päätoimittajana kahteen eri otteeseen. Suuresti kunnioittamansa mestarin, professori Akseli Gallen-Kallelan taiteeseen erikoisesti ihastuneena toimi Martti Raitio lomaaikoinaan tämän yksityissihteerinä, ja vain harvat tiennevät, että esim. Kallela-Kirjan ilmestyminen oli suurelta osalta hänen ansiotansa. — Ihmisenä oli Martti Raitio rehti, hieno ja erittäin toverillinen. Hänen rinnassaan sykki lämmin, miehekäs sydän, joka ei sallinut tinkimistä isänmaan asioitten ollessa kysymyksessä. Omantuntonsa kehoitusta noudattaen liittyi Raitio L. L:n riveihin jo liikkeen alkupäivinä.

On vaikeata tottua Jyväskylän murheuutiseen. Kuolema on vieraillut laajassa toveripiirissä ja poistanut siitä yhden kaikkein pidetymmistä yksilöistä, miehen, joka eli elämänsä vaatimattoman vähäeleisesti, mutta jonka paikka kuitenkin on täyttymätön. Kätkeköön synnyinmaa suojaiseen helmaansa väsyneen uurastajan, jonka sydän lämpimästi löi sen onnellisen tulevaisuuden puolesta.

---

aseman parantamisessa ja siinä, että löydetään asioiden johtoon „se mies“. Uskomme, että tällä hetkellä myös muissa maissa elää yhä voimallisempana pyrkimys: missä on se mies?

Juuri miehuutta kysytään nykypäivien näivettyneestä, parlamentaarisesta poroporvarillisuudesta päästäksemme. Nimenomaan valtioaate sitä tarvitsee mitä suurimmassa määrässä — on tarvinnut sitä jo siitä asti kuin nyt vallitseva porvarillinen yhteiskuntajärjestelmä luotiin suuressa Ranskan vallankumouksessa. Kun se silloin, historian antamin oikeutuksin, otti vallan kunnianarvoiselta, ikivanhalta aatelilta, silloin ei puuttunut vahvoja miehiä. Erikoisesti Ranskassa ilmestyi joukko vahvoja miehiä johtoon myöskin talouselämän alalla. Silloisen Ranskan asema oli niin poliittisesti kuin taloudellisesti äärettömän paljon vaikeampi kuin nykyisin minkään maan. Loputtomat veriset sodat Euroopan eri osissa olivat tyhjentäneet kansan veren, pellot olivat autioina ja kulta oli suurin piirtein menettänyt arvonsa. Kaiken kurjuuden keskeltä valtaan nousseen porvarisluokan voimakkaat miehet nostivat hävitetyn maan suureen kukistukseen ja loivat „la grande republique“n, joka niin monesti voittoisana halkoi Eurooppaa.

Toivokaamme, että näitten hätävuosien aikanakin ilmestyy meilläkin miehiä, jotka pystyvät luomaan isänmaalleen suuremman tulevaisuuden. Sillä juuri tästä riippuu porvariluokkamme historiallinen olemassaolo — muussa tapauksessa on sillä oleva edessään vanhan feodalismin kohtalo. Se on historian laki. Ja se ei armahda kelvottomia. Niin kävi Venäjällä: sen porvariluokka kukistui, koska valtioaate oli sille vieras. Älkäämme antako meille käydä samoin!

L. L. contra L. L. L.

Tällä hetkellä on vastakkain kaksi sovittamatonta voimatekijää, kommunismi ja kansallisuus. Kommunismin symboolina on tunnettu L.L.L. = kolmiyhteisen triumviraatin hävityshenki = Lenin—Liebknecht—Luxenburg. Kansallisuuden voima kiteytyy meillä Lapuan Liikkeeseen = L.L. Kaksi L:ää kolmea vastassa. Me saamme voitoksemme merkitä kansallisen olemassaolomme säilymisen — jos huomaamme jatkuvasti punaisen vaaran. Voi meitä, jos me edelleenkin nukumme! L.L:n henki voittoon!

„Työn Ääni“ alkaa pyöriä?

Äskettäin antoi sisäministeri von Born eräässä haastattelussa tietää, että ministeriössä on parhaillaan käsiteltävänä pino anomuksia, joissa sosialistit pyytävät haltuunsa sinetöityjä kommunistien työväentaloja, huomauttaen hän samalla, että jo min. Kuokkasen aikana oli asiassa valtion taholta ryhdytty toimenpiteisiin. Kuten tunnettu, onkin Helsingin työväentalo, kuuluisa kommunistien pesäpaikka, ollut jo jonkun ajan avoinna, ja useita muita taloja ollaan avaamassa sos.demojen käytettäväksi.

Eräät päivälehdet, ainakin Ajan Sana, on uskaltanut osottaa vallanpitäjille kysymyksen, onko meillä tähän avaamiseen varaa, s.t.s. millä oikeudeila kommunistien talot ilman muuta luovutetaan sos.demoille, ja kuka takaa, että kommunismi muodossa tai toisessa ei niissä pääsisi pesiytymään? Vastausta tähän ei ole annettu. Tai sisältyykö vastaus siihen nyt tulleeseen tietoon, että myöskin kommunistien suljetut kirjapainot — ehkä jollain naamiokaupalla demoille ostetut? — nyt saavat ruveta pyörittämään koneitaan? Sos.dem. lehdistä olemme lukeneet sen hämmästyttävän uutisen, että Vaasassa alkaa ilmestyä vappuna sos.sanomalehti, joka painetaan entisessä Työn Äänen kirjapainossa.

Näin pitkälle on siis tultu. Se kirjapaino, jonka moukaroiminen antoi voimallisen alun valtioelämämme tervehdyttämiseen, saa siis vuoden levähdyksen jälkeen jälleen panna päälleen täyden sähkön. Ehkä tapahtumaa puolustetaan sillä, että alkava lehti on sosialidemokraattinen. Puolustettakoon, mutta sellainen puolustus on valheellinen. Jokainen asioita seurannut tietää, ettei sos.dem. lehdellä Etelä-Pohjanmaalla ole todellista pohjaa — olisihan sellainen täällä jo ennenkin ilmestynyt, jos demokratiaa täällä yleensä mainittava määrässä olisi ollut. Jos nyt täällä alkaa ilmestyä sos.dem.lehti, merkitsee se sitä, että kommunistit ovat, johtaakseen viranomaiset harhaan, ottaneet taskuunsa sos.dem. jäsenkirjan, jonka valhelipun suojassa he voivat esteettömästi purjehtia.

Kun Aktivisti oli lakkautettu, piti sitä julkaisseessa kirjapainossa ruveta ilmestymään Lapuan Henki nimisen julkaisun. Mutta ennenkuin se edes pääsi ulos, tuli Kokkolan poliisimestari ja takavarikoi kaikki siihen jo ladotun tekstin ja ilmoitukset klisheineen y. m. tarpeineen. Kyllä silloin pidettiin kiirettä — lakihan sen sallikin, koska kovennetun lain mukaan ei lakkautetun lehden tilalle saa perustaa uutta. Tässä olikin kysymys isänmaallisista aktivisteista. Mutta jos kommunistinen kirjapaino aukaisee ovensa jollekin lehdelle uudella kyltillä, silloin eivät viranomaiset varmastikaan tartu asiaan. Vai mitenkähän olisi? Mielenkiintoista on odottaa vappua. Kuinka käy? Vuosi sitten tarttuivat lapualaiset moukariin. Tarttuukohan nyt valtiovalta?

S i n i m u s t a m i e s.

Lapua

toisen esimerkin näyttäjänä

Mitä suuremmalla mielihyvällä olen lukenut uutisen lehdistä, että lapualaiset ovat taaskin tehneet esimerkiksi kelpaavan aloitteen, tällä kerralla trokauksen y.m. pahennusta aikaansaavan rikollisen toiminnan lopettamiseksi. Onpa tosiaankin jo korkea aika kansalaisten itse ryhtyä kaikella ankaruudella puhdistamaan niitä mätäpesäkkeitä, jotka ovat tähän saakka saaneet, jotenkin rauhassa levittää turmelustaan ja kiroustaan yhteiskunnassamme. Spriin salakauppiaat ovat suuria rikollisia kuten valtiopetosta harjoittavat kommunistit, sillä satoihin nousee vuosittain se mieshukka, jonka aiheuttavat elukkaakin villimmiksi muuttunut pirtuhurjimukset; he pilaavat maamme maineen ulkomaillakin; he köyhdyttävät maamme; he turmelevat nuorisomme; tuhansia heistä joudumme elättämään ja lihoittamaan laiskoina vankiloissamme.

Lakeja kunnioittavat kansalaiset julistakoot vihollisuuden trokareita y.m. rikollisia vastaan!

Kyseessä olevanlaista toimenpidettä olenkin jo odotellut jonkin aikaa Lapualta päin, sillä entisenä etelä-pohjalaisena ja tapahtuneet tosiasiat nähneenä pidän luonnollisena, että isänmaamme parasta tarkoittavat alotteet tehdään Kyrönmaasta päin.

Seurataanpa muuallakin esimerkkiä!

A — a — a.

Valkoiset työläiset!

Suomen isänmaalliset kodit tarjoutuvat ottamaan muutamia 6—10 vuotiaita lapsia maalle virkistymään ja nauttimaan lyhyen kesän ihanista hetkistä.

Halukkaita vanhempia pyydän kirjoittamaan os. A—i M—a „S i n i m u s t a n“ T o i m i t u s, L a p u a, mainiten lasten iän ja ovatko tyttöjä vai poikia, saadaksenne tietoja henkilöistä, jotka mielellään ottaisivat luokseen 1—3 kuukaudeksi yhden tai pari lasta.

A—i M—a.

Kansallinen työväenliike

Ammatillinen työväenliike, yksi vuosisatamme valtakysymyksistä, on näihin päiviin saakka kaikissa maissa kulkenut eteenpäin jokseenkin yksiviivaisesti punaisen marxilaislipun alla. Uusi yhteiskuntafilosofia, joka summittaisesti tähtää kumouksellisiin päämääriin, joka pyrkii rakentamaan yhteiskuntaa entisen riekaleiksi revityn raunioille, on syöpynyt työtätekevään kansanluokkaan kaikkialla länsimaissa. Syynä tähän on nähdäksemme etusijassa ollut joukkosuggestio, joka välittömästi on seurannut sanaa vapaus; Kumousilmöiden kirjava seikkailijaväri on kyennyt herättämään suurten massojen yhteisen mielikuvituksen. Holtittomuuden makuun päässyt työväestö ei ole kyennyt riistäytymään irti mielikuviensa lumojista vielä sittenkään, vaikka lukuisat esimerkit, kuvaavimmin Neuvosto-Venäjä, osoittavat, että uuden rakentaminen revityille raunioille on kaikkea muuta kuin tuskatonta nimenomaan työväestölle itselleen. Marxilaisuuden parhain keppihevonen, oppi kansojen veljeydestä, on meidän päivinämme osoittautunut utopiaksi, mutta sitä yritetään viimeiseen saakka humaanisuuden nimissä levittää kypsymättömien massojen keskuuteen, koska se kansallistunnon ydintä jäytämällä tekee tuhoisinta jälkeä kansojen yhteiskunnallisessa elämässä. Marxilaisuus, joka työtätekevän luokan diktatuurin nimissä pyrkii häikäilemättömään harvainvaltaan ja terroriin, nojaa näihin massoihin ja tekee sen ovelasti työväestön ammatillisen liikkeen lipun alla.

Valveutunein osa työväenluokasta on kaikissa maissa nähnyt ja ymmärtänyt tämän vaarallisen epäkohdan. Se on ennakkoluulottomasti joko liittynyt yhteiskuntaa säilyttävien ainesten riveihin tai muitta mutkitta pysynyt erillään kaikista työväenkysymyksistä. Seurauksena tästä on ollut, että tähän työväestön osaan on kohdistettu häikäilemätön vaino etupäässä työmaaterrorin muodossa. Kuten muistetaan, yrittivät eräät työväenjohtajat esim. meillä viimeaikaisten tapausten jälkeen selittää, ettei mistään työmaaterrorista muka saattaisi puhuakaan. Mutta kuitenkin on esim. tämän lehden toimituksen hallussa kymmenittäin työmiesten ja -naisten allekirjoittamia kirjeitä, joissa työmaaterrori paljastetaan kaikessa laajuudessa ja häikäilemättömyydessään.

Tämä työrauhaan ja ajatuksen vapauteen kohdistunut vaino on synnyttänyt ajatuksen kansallisesta työväenliikkeestä, ajatuksen, joka nykypäivinä on valloittanut alaa yhä laajempien työläispiirien keskuudessa. Ilmiö on huomattava ennenkaikkea siksi, että se merkitsee uuden, terveen maailmankatsomuksen valtaanpääsyä työväenluokan keskuudessa. Marxilaisuuden yhteiskunnan perusjuuria kalvava myyräntyö on joutunut ankaran arvostelun alaiseksi sen omaa leiriä lähellä olevissa piireissä, työväestö itse tahtoo tällä merkitä vastalauseensa summittaiselle, kumoukselliselle repimistyölle ja liittyä päättäväisesti antikommunistiseen rakentajaleiriin. Voimakkaimpana on tämä ilmiö esiintynyt Saksassa, missä erimielisyydet kommunistien ja kansallissosialistisen puolueen välillä ovat tavantakaa johtaneet verisiin yhteenottoihinkin.

Suomessa on vapaan työväen ammatillinen liike vielä verraten nuori, mutta sitä suuremmaksi on harrastus asiaa kohtaan osoittanut työväestön keskuudessa. Äskettäin perustetulla Vapaalla Työväenliitolla, jonka puheenjohtajana toimii uuniseppä Ernest Hedborg, on nykyisin jo noin kolmekymmentä paikallisosastoa maan eri puolilla. Liitolla on oma äänenkannattaja, viikkolehti »Vapaa Työ», jonka toimitus ja konttori sijaitsevat Hyvinkäällä. »Ajan Sana» on äskettäin haastatellut liiton puheenjohtajaa, joka lausuu m.m., ettei Suomen työväestö enää ole läheskään niin suuressa määrin kapinallista ja marxilaisuuteen taipuvaista kuin yleisesti luullaan. Kansallinen velvollisuudentunto on herännyt työtätekevien keskuudessa, ja, lausuu hra Hedborg, »porvarillisen sanomalehdistömme olisi syytä kiinnittää huomiota siihen, ettei sen taholta loukattaisi Suomen koko työväestöä syyttämällä sitä kapinalliseksi ja epäisänmaalliseksi, vaan kohdistettaisiin nuo syytökset niihini,jotka sellaista ajavat kansainvälisiin sosialisteihin kommunisteihin.»

Vapaan Työväenliiton syntymistä on tervehdittävä suurella ilolla. Sen nauttima laaja kannatus on merkkinä siitä, ettei parin vuosikymmenen aikana yksipuolisesti vatvottu marxilainen maailmankatsomus ole tyystin kyennyt tuhoamaan suomalaisen työmiehen kansallista itsesäilytysvaistoa, vaan että hän kykenee kohottamaan silmänsä yli sen horisontin, jonka maailmanvallankumouksen valmistelijat ovat asettaneet hänen katseensa määräksi. Terveitten ja vapaitten tuulien aika on totisesti tullut. Me olemme saaneet nähdä sen kirouksen, mikä seuraa kansainvälisten utopistien »esitaistelua», ja meidän itsesäilytysvaistomme ei ole turhaan valveutunut. Pitäkäämme huolta siitä, ettei se enää koskaan nukahda marxilaisten kehtolaulujen säveliin.

Ent. sosialisti.

Lentokoneista ja vähän muustakin

Mielenkiinnolla odotettiin täällä Neuvostoliiton selitystä tunnetussa rajanylitysjutussa, jossa ryssien lentokoneet röyhkeästi ylittivät rajan risteillen Suomen puolella kilometrimääriä.

Nyt on sanomalehdistä päätellen selitys tullut, ja aivan sen mukainen kuin ryssältä saattoi odottaakin. Kierrellen ja kaarrellen siinä pahoitellaan asiaa ja ilmoitetaan lentäjien olleen «kokemattomia lento-oppilaita» y.m. He tuumivat vain vanhaan tapaan, että kyllä niille suomalaisille kelpaavat tällaisetkin selitykset, koska ovat ennen tyytyneet huonompiinkin. Lähetetään vain uusia koneita valokuvaamaan rajaseutuja ja tutkimaan maastoa vastaisen varalle.

Tämä osoittaa ilmeistä koneellistumista Neuvostolassa, sillä vielä muutamia vuosia sitten lähetettiin (ja mahdollisesti lähetetään vielä nytkin) Pietarin punaupseerikoulusta suomalaisia punaupseereja tänne jalkaisin kartoittamaan rajaseutuja, vakoilemaan rajavartiostoja y.m. sekä järjestämään mellakoita ja liikehtimisiä. Ne olivat korkeita viskaaleja varustettuina käsikranaatteja myöten, ja moni torpanpoika taisi olla jo majuriksi koroitettu pistäytyessään välillä kotiväkeä katsomassa.

Kysymyksessä olevassa N-Liiton selityksessä saattaa kyllä olla totta se, että lentäjät olivat »kokemattomia lento-oppilaita», sillä mahdollisesti ne olivat juuri suomalaisia punaupseereja, jotka olivat lähteneet katselemaan synnyinseutujaan ja toivat ilmojen kautta terveiset sorretuille »Fascisti-Suomessa». Ne kyllä saattoivat olla vielä kokemattomia, sillä suomalainenhan on tunnetusti hidas oppimaan ja eivät suinkaan ne tee poikkeusta siellä kaalimaassakaan. Mahtoiko näiden lentokoneiden joukossa olla jo »Vastauksemme lapualaisille», jota siellä suomalaiset kommunistit ryssien kanssa ovat innokkaasti puuhanneet, tuomassa meille ensimmäistä vastaustaan. Äskettäin oli pääkaupunkilaisessa kommunistien, pasifistien ja sos.demien rääväsuisessa äänenkannattajassa S. Sosialidemokraatissa uutinen H:gin ilmatorjuntapatterin perustamisesta. Se oli otsaketta myöten, koska mainittuun tarkoitukseen vielä tarvittaisiin kaupunginkin varoja, hyvin sasumainen: »Kaupunkiko perustamaan ilmatorjuntapattereita?» Uutisen lopussa sitten paukautetaan, kuten luonnollistakin, että valtuuston vähemmistö tulee olemaan perustamista vastaan. Tämä osoittaa, ettei Sirkuskadulla ainakaan ryssää eikä sen lentokoneita pelätä, ja eihän se sovikaan, kun ollaan vähän niinkuin sukuakin. Tulkoot pois vain, kyllä tänne iivanoita sopii, ja jos ei sovi, niin tehdään yhteisvoimin porvareista pientä lihaa, niin kyllä tilaa tulee. Ihme kun ei »suuren valtiomiehen» Sasun tai jonkun muun »yhtäsuuren» päähän ole pälkähtänyt ehdottaa perustettavaksi laskupaikkoja ryssien lentokoneille, nimenomaisella kiellolla, etteivät muut saa niitä missään tapauksessa käyttää. Silloin olisi asiat ainakin siltä puolelta järjestetty ja Sasukin voisi »kellaristaan» turvallisesti ulvoa niin itään kuin länteenkin.

— i — i.

KIELINÄYTTEITÄ

„Leningradilainen" „Vapaus" saapuu toimitukseemme herättämään hilpeyttä. Antaaksemme lukijoillemmekin aiheen iloon lainaamme siitä muutamia kielinäytteitä. Kirjoituksessa „Vilkaisu fasisti-Suomeen" kerrotaan m.m. seuraavaa:

„Fasistiset työpamput jatkuvasti koventavat pakkotyökomentoaan raastaen yhä uusia työläisjoukkoja pakkotyövankiloihinsa, ja köyhän talonpoikaiskansan oloja. Jokainen viikko tuo tässä uusia kiristyksiä. Edellisessä vilkaisussamme teki painovirhe sellaisen koiruuden, että muutti fasistien pakkotyölaitoksien ruokakomentoa koskevassa kirjoituksessamme osassa käytetyn matokeitto-sanan maitokeitoksi. Tuo oli painovirheeltä törkeää oikeistolaisuutta, sillä kymmenien tuhansien pakkotyöhön tuomittujen poliittistenkin vankien kokema totuus on se, että lahtari-Suomen vankiloissa ei ole milloinkaan annettu vangeille tippaakaan maitokeittoa, mutta matokeittoa ovat kymmenet tuhannet popsineet. Ja nyt ovat fasistiset valtaherrat aivan eduskunnan kautta ja sosialifasistien mukana ollessa säätäneet lain pakkotyöläisten ruokkimisesta vedellä ja leivällä. Tällä vesikonstiotteella lopetetaan matokeitonkin antaminen. Vain vettä ja leipää on pakkotyövankien jokapäiväinen ruoka, siksi kunnes pakkotyöläisen luuranko kuljetetaan vankilain kuuluisissa kuljetuskirstuissa likakuoppaa muistuttavaan kaatopaikkaan."

Tästä ja monista muistakin lehden kohdista selvinnee, että „Kurikan" „Hölmölän Kaiku" oikeastaan on tarpeeton liite. Voisihan mainittu lehti tilata lukijoilleen esim. „Vapauden".

„Tää on viimeinen taisto"

»Voiko kristitty olla sosialisti?»

Kaiken sen saastan jälkeen, mikä marxilaisten »kumous»-ainesten taholta on langetettu uskonnollisten kansalaisten päälle, kiertelee yllämainittu kysymys paraikaa artikkeliotsikkona sosialistilehdissä. Kysymykseen vastataan myönteisesti ja vastausta perustellaan Prahan arkkipiispan paimenkirjeillä.

Miten samaisten lehtien taholta pilkan ja vainon alaiseksi joutunut kristitty suhtautuu tällaisiin törkeihin kalastusyrityksiin, lienee ilman muuta selvää. Sosialistipomot ovat syystä saaneet huonon luottamuksen riviensä yksimielisyyteen ja päättäneet suoralta kädeltä, ilman joutavaa harkintaa, heittää verkkonsa syvemmälle. »Tää on viimeinen taisto.»

Omasta puolestamme voimme melkoisella varmuudella vakuuttaa, että sosialistipomot ovat auttamattomasti kalamatkoilla merta etempänä.

X.

Parooni Wreden kylvö orastaa

Niinkuin aikaisemmin kerroimme, vaati tunnetun aktivistisuvun (!) jäsen, parooni R. Wrede, (jota älköön sekoitettako tunnettuun L. L:n kunniavanhukseen „Parkanon parooniin“), että kyyditsijöitä rangaistaisiin paljon ankarammin kuin tähän saakka, „koska he eivät ala osoittaa katumusta“. Että tämä kylvö alkaa kantaa hedelmää, todistaa m.m. se, että t.k. 18 p:nä tuomittiin Helsingin raastuvassa johtaja Eino Haarla ja agronoomi Kaarlo Kivekäs-Stenbäck kumpikin 4 kuukaudeksi vankeuteen, edellinen Eino Pekkalan kyydityksestä Kangasalta Lapualle, jälkimäinen Jalmari Rötkön „vapauden riistosta“. Raastuvassa esitti agronoomi Kivekäs-Stenbäck vastineen, joka lyhennettynä kuuluu seuraavasti:

Allekirjoittaneella on kunnia vastata tämän oikeuden edessä siitä, että olen ollut osallisena kahden maanpetturin poistamisessa Suomen eduskunnasta. En tunne niitä lainpykäliä, joiden nojalla minua syytetään, enkä tunne haluakaan perehtymiseen; sillä joka kerta kun isänmaa on minulta vaatinut tekoja olemassaolonsa puolustamiseksi, olen sen tehnyt empimättä ja kuulematta lakikirjan pykäliä. Lakipykälät eivät ole koskaan luoneet historiaa, vaan historia kylläkin lakipykäliä. Kirjoittamattomia ovat aina olleet ne lait, jotka ovat ohjanneet toimintaani, kun isänmaa on ollut vaarassa. Kirjoittamattomia olivat ne vv. 1905 ja 1918, samoin olivat ne silloin kun Pekkala ja Rötkö poistettiin säätytalosta.

Minulta on tiedusteltu, kuka mahdollisesti kehoitti minua ottamaan osaa tähän tekoon, josta jo on tehty ennakkopäätös, että se on rikollinen. Tämä tiedustelu on aivan aiheeton, koska tehty työ oli senlaatuinen, että siihen ei tarvinnut ketään kehoittaa, sillä se oli jokaisen kansalaisen velvollisuus isänmaataan kohtaan.

Olen Suomen kansalainen ja velvollinen alistumaan valtakunnan lain alle. Ei ole minun asiana lausua julki mielipidettäni siitä, mikä on yläpuolellani ja mikä sitä johtaa, vaan velvollisuuteni on lausua oikeudelle, että en koskaan tahdo tehdä tekoa tekemättömäksi enkä myöskään tule sitä koskaan katumaan, sillä en tahdo pettää isänmaatani ja vakuutan olevani aina valmis sitä puoltamaan vaaran uhatessa. Jos laillisuus vaatii tuomitsemistani, niin alistun siihen, mutta älköön se muodostuko päätökseni siitä, että isänmaan puolustus on rikos, sillä silloin kaivetaan pohja itsenäisyytemme alta. Itsenäisyytemme on liian kalliisti ostettu uhrattavaksi laillisuuden alttarilla.

Ylläoleva ei lisäyksiä kaivanne. Jokainen todellinen suomalainen lienee valmis yhtymään agr. Kivekäs-Stenbäck'in sanoihin: Parooni Rabbe Wrede ja hänen hengenheimolaisensa eivät ansaitse suomalaisen nimeä eikä Suomen kansalaisoikeuksia.

Kättentaputuksia

„Kansaa ei ole totutettava turvautumaan valtion apuun, silloin kun itsekunkin tulisi turvautua omaan apuunsa. Me olemme tällä alalla joutuneet harhaan. Edistyspuolueen tehtävänä on aikaansaada suunnanmuutos tässä suhteessa“. (Kättentaputuksia).

Ylläoleva on lainaus joht. W. A. Lavoniuksen puhevuorosta edistyspuolueen puoluekokouksessa. Sehän on ihan kuin meidän vihattujen lapuanmiesten suusta. Tähän asti olemme saaneet tottua hra W. A. L:n johtaman lipilaaripuolueen esittävän aivan päinvastaista, nim. avun turvaamista kaikessa valtioon ehta sosialistiseen malliin. Kun puoluekokous nyt palkitsi tämän kohdan kättentaputuksilla, on meillä kaino toivo jäädä odottamaan, että edistyspuolueesta tulee vastaisuudessa porvarillinen puolue. Tässä toivossa mekin taputamme käsiämme.

Kommunistien elättämö

Löytyykö työlaitosta, joka kykenee esittämään työntekijöistään seuraavanlaisia lukuja.

Isänmaallisia 10—15 %.

Järjestökommunisteja 20 %.

Salakommunisteja, sosialisteja ja „puolueettomia“ loput 65—70 %.

Tällainen on kokoonpanoltaan erään savolaisen rullatehtaan työväestö, johon kuuluu m. m. 2 miespuolista ja 1 naispuolinen kommunistiseen kerhotyöhön osallistunut työläinen.

— — — —

Saako valkoinen työmies yhä edelleenkin kiristää nälkävyötään kommunistien kustannuksella?

Suljemme ylläolevan tehtaan isännistön huomioon. Kohteliaisuussyistä jätämme nimet mainitsematta.

Antikommunisti.

Tuomio

Kansanliike toi viime vuonna esille niin voimakkaan maansuojeluvaatimuksen, että eduskunnan täytyi, vaikka sydän verta vuotaen, yhtyä kansan tahtoon kommunismin nujertamiseksi. Nyt, armonvuonna 1931, on eduskunnassa esitetty näytelmä, joka antaa meille vahvistusta uskossamme, että valtakunnallisen olemassaolomme kohentamistyössä meidän on turha laskea toivoamme kansaneduskunnaksi nimitettyyn laitokseen. Hyväksymällä perustuslakivaliokunnan mietinnön eduskunta, ollen sen sisältämää kovaa tuomiota hiukan lieventävinäänkin, antoi virallisesti lopullisen iskun kansamme avarammille pyrkimyksille.

Olipa jo peräti tärkeätä, että eduskunnan arkistoihin saatiin täten ikuisiksi ajoiksi asiakirja, joka ilmoittaa, että tässä maassa on vuonna 1930 elänyt häpeällinen voima, joka nimitti itseänsä Lapuan Liikkeeksi. Ja asiakirja on eritotenkin tärkeä siksi, että se vielä tulevillekin sukupolville näyttää, että viel' elää isäin henki, s.o. että politiikka kykeni pelastamaan tämän maan isänmaallisten ristiretkestä. Oi, sinä suuri ja mahtava Siltasaari. Horjumattomat ovat sinun linnasi muurit.

Tuomio on annettu. Eipä sitten muuta tällä kertaa kuin että kauan eläköön Venäjän provinssiksi pyrkivä politikoitseva kansa. Onhan sillä nyt juhlallinen eduskuntatalokin, jonne on koottu ihmisnerouden huiput.

Sisärengas.

Ennustuksia

Ennustamista sanotaan hyvin epäkiitolliseksi tehtäväksi. Niin lieneekin asia, mutta siitä huolimatta täytyy esim. talouselämässä silloin tällöin, ja monastikin, tehdä laskelmia, jotka tähtäävät tulevaisuuteen. Samoin on politiikassakin.

Sallittakoon siis tässä peukaloida kokoon poliittinen horoskooppi.

Kieltämättä oli viimeksi kulunut vuosi erikoislaatuinen. Paitsi, että kommunismi, joka oli erittäin oleellinen osa eduskuntaenemmistössämme ja siten aivan johtavia poliittisia tekijöitä, lakaistiin kaatopaikkaan, häiriintyi ryhmäetuja yksityisetupolitiikka myös erittäin pahasti. Kirveleviä nolauksia saivat monet puoluepomot, niin kirveleviä, etteivät niitä ilmoisna ikänä anna anteeksi. Sopu voi olla sanoissa — joskus, mutta sisällä kiehuu „sappi, se karvas", kuten esim. K. J. S:n kuuluisa letkausonnittelu osoittaa.

Nyt viime aikoina ovat nämä syrjäytetyt ja niiden sukulaissuunnat kieltämättä olleet taasen vahvistumassa. Isänmaallinen suunta sensijaan on ehkä jonkunverran taantunut. Sanomme jonkunverran, sillä mistään „loppuselvittelystä", „Lapuan hautajaisista" j. n. e. ei luonnollisesti ole kysymys. Eivät sitä usko Lapuan Liikkeen vastustajatkaan. Päinvastoin loppumaton parjausryöppy ja yhä kierommat keinot, joita vastustajat käyttävät, osoittavat, kuinka tavattomasti, vallan liioitellen he pelkäävät hetkeksi syrjään vetäytynyttä kansanliikettä — pensaaseen kätkeytynyttä karhua.

Tätä pelkoa todistavat eduskunnan moitelauseet ulkoministerille ja hallituksen kertomuksen johdosta. Jos Lapuan Liike olisi kuollut, niin hiljaisuus ja rauha poliittisessa elämässä vallitsisi. Kaikessa hiljaisuudessa jaettaisiin valtioavut sosialistien puolueakatemioille y. m. puolue-elimille ja lehmäkaupat tuottaisivat yhä uusia isotuloisia virkoja, kuten ennenkin. Mutta kun Lapuan Liike elää, täytyy tällainen saalistaminen hoitaa niin hissunkissun, että silläkin alalla on pulakausi — lehmäkauppapula.

Ei siis ole hyvä liiaksi uskoa kansanliikkeen kukistumiseen — eikä siihen uskotakaan todella, vaikka ollaan uskovinaan. Mutta o l e t t a k a a m m e, että niin kävisi, ja kansanliike menettäisi voimansa.

Mitähän silloin tapahtuisi!

— On tietysti selviö, että silloin t a p a h t u i s i s u u n n a n m u u t o s. Kun l u j i n t e k i j ä poliittisessa voimain suunnikkaassa olisi poissa, täytyisi suunnan muuttua.

Ja meillähän on ainoastaan kaksi voimatekijää: sosialismi, joka on mahtavin, ja isänmaallinen suunta, joka aika-ajoin kohoaa peljättäviin voimatekoihin — kuten vapaussodassa ja viime vuonna. Muu on siltä väliltä, sitä ja tätä, milloin toisen, milloin toisen puolella.

Jos siis punainen suunta kansanliikkeen heikontuessa haluaa olla viisas, toimii se aluksi erittäin varovaisesti. Se jopa varoittelee tyhmimpiä porvarillisia kannattajiaan, etteivät nämä suinkaan laskisi kommunisteja toimimaan avonaisesti ja oikeilla nimillä. Luultavasti kommunistit itsekin pitäisivät kommunistilakien juhlallista kumoamista ensiluokkaisena tyhmyytenä. — Ne lait saavat olla kumoamatta, sillä aluksi voidaan kommunismi nostaa jaloilleen verhottuna.

Sehän voi käydä esim. näin: Sopivilla naamioilla verhotut ammattiyhdistykset — tosiallisesti kommunistiset — tehdään luvallisiksi. Kommunistisia sanomalehtiä alkaa ilmestyä, naamioituina, mutta isänmaallista sanomalehdistöä ahdistetaan monilla painokanteilla. — Siinä voi olla oikein kiitollinen lehmäkauppa-ala, eikö niin? — Kommunistisia yhdistyksiä aletaan perustaa. Niillä on nimenä esim. proletaarikerhot, ja joku sosialisti tai vasemmistoporvari hakee vahvistusta niiden säännöille. Aluksi perustetaan niitä vain Uudenmaan läänissä ja sitten koko maassa. Korkeakouluihin ja oppikouluihin perustetaan yhdistyksiä esim. „työväen ystäväin" nimellä, mutta erotetaan kouluista kansanliikettä kannattaneita oppilaita, nykyistä enemmän.

Sitten eräänä ihanana aurinkoisena päivänä on juhla. Eräs uusi ryhmä on tullut eduskuntataloon, ottanut valmiin, monta miljoonaa maksaneen loistohuoneen haltuunsa. Se on tullut aivan laillisesti, vain yksi sanomalehti on joitakin epäilyksiä lausunut, mutta sekin on saanut painokanteen.

Juhlapuheenpitäjä puhuu kansamme eheyttämisestä. Kolme suurta saavutusta on, joissa kaikki puolueet ovat yksimieliset. Ensimmäinen on „köyhän pirun asia", toinen Aleksanterin patsas ja kolmatta parasta-aikaa juhlitaan. Kun puhuja vielä mainitsee, että valtion säästäväisyyspolitiikka on vihdoinkin saatu alulle, sillä invaliidien eläkkeitä ehdotetaan pienennettäviksi, niin „tuskinpa yksikään silmä oli kuivana", kuten pääkaupungin lehdet innostuneina kertoisivat.

T i m o T u p e n r a p i n a.

Kysymys hra Tuomiojalle

Edistyspuolueen puoluekokouksessa viikko sitten lakit.kand. W. W. Tuomioja avauspuheessaan mainitessaan, ettei valtiovalta muitten puolueitten vallassa ollessa tehnyt paljoakaan kommunismiin nähden, lausui m.m. seuraavaa:

„Mutta jo ennenkuin lapuanliikkeestä oli edes tietoa, ryhtyi edistysmielisten johtama n. s. Mantereen hallitus kommunisteja vastaan sekä tiukkoihin hallinnollisiin toimenpiteisiin että myös valmistamaan niitä täydennyksiä, mitä lainsäädäntö vaati".

Pyydämme hra Tuomiojalta kysyä: M i t k ä o l i v a t n ä m ä M a n t e r e e n h a l l i t u k s e n t o i m e n p i t e e t? Kysymyksemme on erikoisen tärkeä, sillä tähän asti ei noista toimenpiteistä ole kukaan kuullut — mutta päinvastaista kyllä.

Käynti varmaksi ja tulos hyväksi

Varustakaa parabellumpistoolinne kotimaisella piipulla. Se on Tikkakosken taattua valmistetta.

Kysykää paikkakuntanne asekaupoista aina vain kotimaista parabellum-piippua. Ellei siellä sitä ole, kääntykää silloin meidän puoleemme.

SKOHA SUOJELUSKUNTAIN KAUPPA OSAKEYHTIÖ

HELSINKI

Kaivokatu 6. Puh. 28 089, 38 264 ja 29 064

KULTA-AR[...]AJAISET

 ARVONTA [...] 1931

Arvan [...]

KAJAMÄKI Y. K. Airaksinen

VOITTOJA 8, [...]

100.000: —	20 kp[...]
	40 „ „ [...]
40.000: —	100 „ „ [...]
2 kpl. à 20.000: —	200 „ „ 25[...]
4 „ „ 10.000: —	500 „ „ 100: —
	1.000 „ „ 50: —
10 „ „ 5.000: —	6.800 „ „ 25: --

voittajan valinnan mukaan joko **kullassa**, minkä ostokortissa mainittu liike lunastaa **täydestä arvosta**, tavarassa tai obligatioissa.

Asiamiehiä on eri tahoilla. **Uusia asiamiehiä otetaan edelleen.** Pyytäkää asiamiesehdot!

Kulta-arpoja saadaan myös **Lavian Yhteiskoulun Arpajaistoimistosta** os. Helsinki, Freesenk, 5. A. 9, puh. 46 044 ja 44 700. Postitse tilattaessa 5 mk. liitettävä kuluja ja arvontaluetteloa varten.

TILAUSKUPONKI

Tilaan .... kpl. Kulta-arpajaisten arpoja à 50 mk. Smk. ....

Nimi ....

Osoite ....

Suuri osa isänmaallisia kansalaisia ajaa

WANDERER

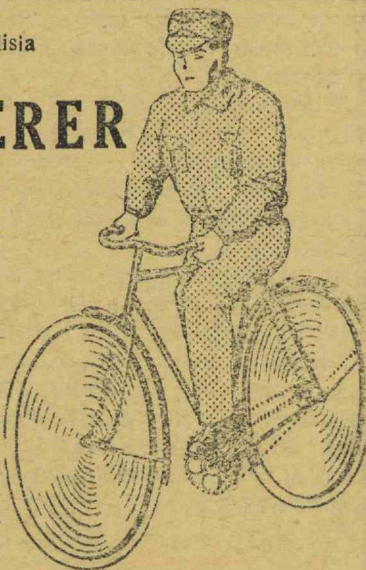
polkupyörällä, sillä Wanderer kestää kauan ja kulkee keveämmin kuin muut pyörät.

Pääedustaja

Auto-Konttori Oy.

Helsinki
P. Robertink. 12.

Leikatkaa tämä ilmoitus irti ja liittäkää tilauksen mukaan, siitä seuraa 10 % erikoisalennus.

Kahvila Ravintola

"ELPY"

Heikink. 26. Helsinki. Puh. 31 353

Suositellaan

Hautaustoimisto

HILJA ROUSTI
Helsinki Etelä-Espl. 22.

Talokeskus

Helsinki - Aleksanterink. 19.

Lapuan Liikkeen merkkiä

saa tilata Lapuan Liikkeen kansliasta Lapualta. Merkki maksaa 25 mk., josta Lapuan Liikkeelle lankeaa osa. Kehoitamme kaikkia liikkeeseen lukeutuvia tekemään tilauksensa ensi tilassa.

Lapuan Liikkeen johto.

L.L. L.L.

Ravintola ARISTO

Simonk. 12. Helsinki Puh. 23 794.

Täydellinen ravintolaliike. Kohtuulliset hinnat. Musiikkia pitkin päivää. Sulkeudun suosioonne.

Kunn. J. Virolainen

L.L. L.L.

Lapua 1931, Lapuan Kirjapaino